

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Triapostolatus Septemtrionis

Caesar, Philipp

Coloniæ Agrippinæ, 1642

5. S. Ansgarius Rimbertum ex diuinâ reuelatione sibi familiarißimum
reddit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43650

CAPVT IV.

Quomodo Rimbertus adulescens meditari mortem instituerit.

Posthæc puer iam Deo dilectus magis magisque in grauitate proficiens & discendis liberabilibus disciplinis ardentè instabat, & inter hæc orationibus cæterisque bonarum rerum occupationibus assuetus, in paucis annis omni maturitate & scientiæ & virtutum perfectus enituit. Et iam tunc iuxta Psalmistam concaluit cor eius intra ipsum, & in meditatione eius exarsit ignis, inueniente cupiens quid ei in hac vita consistenti exequi maximè prodesset. Cui talia meditati occurrit iuxta quendam Sapientem, primam Philosophiæ definitionem meditationem esse mortis, idque toto pectore hausit, vt omni vitæ suæ tempore hanc summam sapientiæ consequi mereretur, quatinus tempore mortis suæ de neglectu præmeditationis eius non contristari, sed potius per obseruationem Scripturæ monentis ac dicentis: in omnibus operibus tuis memorare nouissima tua & in æternum non peccabis; quantum humanæ conditioni possibile esset, de peccatorum vel cautela vel remissione securus latificare mereretur.

Plato.

CAPVT V.

S. Ansgarius Rimbertum ex diuina reuelatione sibi familiarissimum reddit.

I 3

Veneran-

Venerandus igitur Præsul, qui eum diuino mancipauit Seruitio, sicut in gestis vitæ eius legitur, quæ illi ventura vel ab ipso gerenda erant, penè omnia vel per somnium vel per intimam reuelationem in mente prænoscere & præordinare solebat. Quæ autem ipsa fuerit intima in mente reuelatio scriptores vitæ eius tale quid esse arbitrantur, quale in Actibus Apostolorum sæpius replicatur: Dixit autem Spiritus illi, vel illi Discipulo. Vnde non est diffidendum, quòd vitæ Dei non ex euentu, sed diuinæ ammonitionis attactu, quem occultiori sensu utpote vitæ spiritualis in anima percipere solebat: hunc felicem de quo loquimur puerum cum tantæ paternitatis affectu diuinis asciuerit ministerijs, quin potius in tenore conuersationis & modo quo semper deinceps apud illum tractatus & habitus est, verisimile videtur, quòd euidenter à Deo illi sit reuelatum, quia successor illi in Episcopatu futurus fuisset. Nam cum primò in discendis artibus & disciplinis scholaribus districtio Magistrorum ei remitteretur, quod vsitatâ locutione egressum de schola dicimus, mox eum Dominus Episcopus indiuisibilem suæ Legationis comitem esse constituit. Venientemque de præfato in quo eum nutriendum commendauit Monasteriolo cum gaudio suscepit, consciùmque suorum in omnibus permiserat esse gestorum, quibus ipse Deo cum omni pietate
suis

sive occultè sive manifestè famulabatur.

CAPVT VI.

Quomodo S. Ansgarius Discipulo suo Rimberto amore suum patefecerit; & à Deo obtinuerit, ve sciret, ipsos in vitâ aternâ non separandos, sed consortium præmiorum habituros.

DEnique cùm quadam die iuxta morem simul assisterent ad orationem, iamque supplicatione finitâ egredi de Ecclesia pararent, quasi secretioris gratiæ munus in Discipulo Pontifex agnoscens, eum his verbis alloquitur: Oportet te, inquit, ô Fili Rimberte, semper illi gratias agere, qui de turbidis seculi fluctibus ad portum quietis te vocauit, ad quem quia video te indubitanter animum applicasse, fateor amoris tui me affectu flagrare, eandemque dilectionem finetenus ex mea parte circa te durare non dubites. Cui ille respondens, indignus sum, inquit, Domine tantâ gratiâ tuâ: quia tamen hanc in me ostendis clementiam, meritis tuis apud Deum mihi obtineri depono, vt in futura vita præmiorum tuorum consortium adipiscar. Tunc Sanctus Episcopus cuius mentem gratiâ Dei sæpius illustrari diximus ad prænoscentia quæ illi futura essent, his verbis dignissimi Rimberti, nullum quidem ad præsens dedit responsum, tertiâ verò die transactâ ipso iam sollicitudine cogitationum fatigato, quare scilicet ad hanc petitionem suam